

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan zvečer, izmši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za se leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta — Z tujih dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za ožnanila plačuje se od četiristo-pne peti-vrste po 6 kr., če se ožnani le enkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovoljno pošiljati naročnine, reklamacije, ožnanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim je potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponovno, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravnništvo „Slov. Naroda“.

Iz državnega zbora.

Na Dunaji 26. februarja.

Vender je videti, da se bodo kolesa velike parlamentarne mašine sedaj nekoliko hitreje začela obračati. Budgetni odsek ima dan za dnevom seje, ter bode kmalo gotov s svojim najimennitnejšim poslom, z državnim proračunom; tudi obrtniški odsek in tako zvani „odsek zoper socijaliste“ sta že pridno pri delu. Poslanci se nadejajo, da se bodo tudi obravnave v zbornici vršile v hitrejšem taktu. Čas bi bil, kajti še tekom spomladi pričakujejo se vladne predloge o ponovljenji ogerske nagodbe, gradivo se kupi in še se državni zbor energično ne loti svojega posla, utegne ga pekoče solnce meseca avgusta zasačiti pri nedognanem dnevnem redu. In avgusta meseca je sicer tako ljubeznjivi Dunaj podoben pravi afriškanski Sahari, bivan e mej razbeženim njegovim zidovjem spomina na klimatične razmere tropičnega pasa, in tedaj gleda vsak, kdor le more, da o pravem času svoje pete odnese. V lastnem interesu vseh strank je torej, da se parlamentarnemu gibanju vsaj navlašče zapreke ne stavijo.

Ta naravna refleksija, ali je danes kaj uplivala na čestito opozicijo? Pri tretjem branji zakonskega načrta o železnici Praga-Duhcov seveda ni bilo debate, ker jo zabranjuje postavni red. Toda pri poročilu budgetnega odseka, tikajočem se zakona o pomnožitvi „voznega parka“ (Fahrpark) naših državnih železnic je zopet mikalo marsikatero levičarja, da se na noge postavi in svoje govorniško kopje poskusi nad ubogim ministrom Pinom. Povod razpravi je kratko ta: Statistično se da dokazati, da je premalo voznega materiala po državnih progah. „Wo nichts ist, muss man borgen“, smo se svoje dni učili v ljudski šoli, in tega praktičnega načela morala se je poprijeti tudi državna železnična uprava ter na posodo jemati hlapone in vozove za osebni in tovarni promet. Ali družbe, ki se pečajo z izposojevanjem tega blaga, so neizrečeno drage. Za vsak vagon, katerega ti posodi za jedno leto, plačati moraš $\frac{1}{3}$ one cene, katero je nov stal, za lokomotivo pa celo tretjino. Naravno tedaj, da taka špekulacija ni ugajala trgovinskemu ministerstvu ter da je moralo misliti na sredstva, s kojimi bi se dala odpraviti ta nedostatkost. Žal, da si je s prva hotelo pomagati z neko transakcijo, ki sicer nikakor ne nasprotuje finančnemu interesu, vender pa ni bila umestna v marsikaterem oziru. Penziji s ki zavod državnih železničnih uradnikov namreč, stoječ pod vodstvom predsednika železničnega sveta, barona Czédika, zastavil je jeden del svojih efektov pri nekem kreditnem institutu, ter skupilo dveh milijonov posodil državi proti neki posojilni pristojbini v ta namen, da se s tem denarjem nakupijo potrebni stroji in vozovi. Kakor rečeno, kupčija sama na sebi ni bila slaba, posojilne obresti nikakor ne pretirane, toda že misel, da se krajcarji, namenjeni udovam in sirotam železničnih uradnikov, spremene v vozni material, drdrajoč po železničnem tiru, mestu da bi varno spavali v dotičnih Wetheimericah, ima nekaj bizarnega v sebi, poleg tega pa se je vsa ta transakcija bila zgodila brez znanja in privoljenja državnoborskega, — in v tem oziru se tudi z našim sicer jako pohlevnim parlamentom ni šaliti. Ko se je torej l. 1885 z nova kazala potreba takega kredita, ukrenila je vlada po pravi poti, predlagajoč državnemu zboru načrt za-

kona, s kojim se pooblasti, na posodo vzeti svoto 3,403.000 gld., katero je uporabljati za nakup voznega materiala. In glej čudo! dočim namerava večina v soglasji z vlado pokritje za dotično potrebsčino razdeliti na pet let ter posojilo povrniti v petih anuitetah, pripravljena je čestita opozicija, že za tekoče leto dovoliti celo svoto! Razlog tej izredni radodarnosti mora se iskati v naravnem brepenenji levičarjev, zvišati potrebsčino državnega proračuna, oziroma pomnožiti deficit državnih, kateri je za l. 1886 pač nižji, nego ugaja levičarski taktiki! Za to je predlagala, naj se cela svota postavi v državni proračun za leto 1886, ter pokrije iz gotovine državnih blagajnic.

Prilika tedaj bila je ugodna, ali levica se je ni poslužila v izdatnejši meri. Poročevalec večine dr. Meznik utemeljeval je nasvet budgetnega odseka v daljšem govoru, kazoč na razne presedenccije, iz katerih se razvidi, da so včasih tudi prejšnje vlade in nemškoliberalne večine manj skrupulozne bile glede posojil pri raznih vladinemu varstvu izročeni zakladih. Manjšina prepustila je svojemu poročevalcu poslancu Beeru, da brani njen nasvet. Beer je naglašal, da je za tako posojilo pač neobhodno potrebna privolitev državnega zbora, kajti to je posojilna pogodba na omejeno dobo in kot taka se mora izražati tudi v številkah državnega budgeta. Potrebsčina za pomnožitev voznega parka pa se letos lahko pokrije po blagajnični gotovini. Vsekako je to — tako sodi govornik — bolj umestno, nego če je prihodnje leto država vsled znižanih državnih dohodkov — kajti z njimi računa poslanec Beer — prisiljena, storjeni dolg pokriti z novimi dolgovi. Finančni minister Dunajevski povedal je jasno, zakaj da mora vlada vztrajati pri svoji prošnji, naj se ti troški pokrijejo potom državnega kredita, a ne iz gotovine državnih blagajnic.

Po kratkih opazkah obeh poročevalcev prestopi zbornica na glasovanje, pri katerem se vsprejme predlog odsekove večine.

Misliti je bilo, da se danes vender jedenkrat reši dnevni red, katerega zbornica seboj tira in vlačí — skoro bi dejali, kakor „mačka miši“. Že 14 dnij je čitati na dnevnem redu cela vrsta prvih

LISTEK.

Ivan Zbogar.

Zgodovinski roman.

(Spisal Charles Nodier, poslovenil Jos. Kržišnik.)

XIV.

(Dalje.)

Ta sumnenja so bila zelo verjetna, in Tonica jih ni pobijala; a odgovorila ni ničesar ter z neverljivim okom gledala je sestro, ko se je menila o tem, a naposled se jej je vrgla v naročje.

Posli, privabivši ju v Benetke, niso ju več pridržavali, zato sta odpotovali. Vozili sta se na brodi, plavajočem v Trst skozi lagune. Tako potovanje se jima je zdelo najboljšo, ker sta se na ta način ognoli radi Ivana Zbogarja čete nevarnih cest in posebno onega opasnega prehoda, kder ju je bila malo da ne zajela.

Lagunski kanali so vrlo malo zanimivi. Razgrezujo motno in pusto zemljo, kojo morje redoma preplavlja ter zopet ostavlja in koja more nuditi zavetje samo blodečim jatam obrežnih ptic; nič se ne spominja, nič ne oživlja žalostne monotonije.

Kamor se ozreš, opaziš samo gole peščene obale ali razraslo bičevje, iz kojega se sem ter tja dvigne jastreb, osupnen vsled hruma potnikov in mornarjev v svojem spanji.

Tonice, zamišljene, zabavala ni še nikaka zanimanja vredna okolnost, ko zakrije zemljo noč ter poda vsem stvarjem preprostejši in nežnejši videz.

Nebo je bilo posejano z blestečimi zvezdami, a mesec ni svetil. Že se ni razločevalo nič drugega nego ladija in jedva se je opazilo zaporedno zibanje veslarjev. Čul se je samo pad njih vesel in šumenje vode, katero je rezal brodov nos. Kar pretrga pri krmili sedeči mož prirodno tišino ter zapoje s precej prijetnim glasom nekoliko Tasovih kitic, slikajočih v sozvučnih verzih dražest samote mej nežnima si zaljubljenca. Njegov glas se je razlegal v neizmerni vzduh, razvijal se brez ovire po gladkej morskej površini ter obujal nekako sladko čuvstvo. Tonica ga je poslušala in rajala se jej je v duši tolika milina, da se je sama čudila, ker se še pred jednim trenutjem že ni več nadejala takih čutov. Ni znala, kako jej je napolnilo toliko zaupanje srce ter jej upokojilo vse viharje. To ni bilo živahno in burno mamilo prvih nadej, nego bilo je umirjeno uživanje čiste bodočnosti. Zdelo se jej je, da bi

duhovi varuhi, bedeci o poslednjih trenutjih nedolžnosti in prihajajoči otvarjat mu bivališče večnega počitka, javljali tako svojo navzočnost.

Isto ganenje čutila je gospa Albertova. Nje roka je bila združena s Toničino, bili sta nagneni druga k drugej, in njiju srci bili sta pravilno in nežno. Vtopljeni v neko medlobo, katero je vzdrževalo tiho pokojstvo vzduha in malo da ne nečutno zibanje vodovja, zadremali sta, oklepaje se.

Malo časa traje njiju počitek, ko vzbudi Tonico pok v obližji sprožene puške. Gospa Albertova je še naslonjena nanjo, a nema je. Tonica sprva misli, da je sanjala, a nepremičnost ladije, tihota krmil in nekaj tujih besed, katere je slišala v vznurjenem razgovori preplašenih mornarjev, otvoré jej oči. Sestro izkuša vzdramiti, a ne more je. Hoče se dvignoti, kar začuti, da jo je prišla za ramo mrzla in kreпка roka.

— Tu je še jedna ženska, pravi neki glas: Ivan ne bode zadovoljen.

Pri teh besedah zježe se jej lasje na glavi, mrzel pot razlije se jej po udih, in onesvesti se. Zave se z nova stoprav, čujoč škripljajoča kolesa vozečega jo voza; pod njim se treso zamolklo hrumeč odmevajoče deske dviznega mostu.

branj, a vedno se unemajo tako neskončne debate, da je absolutno nemogoče bilo do sedaj, iznebiti se tega sitnega gradiva. Tudi danes ni šlo. Takoj pri prvem predmetu, pri prvem branji namreč nekega predloga, kojega je stavila trojica Türk, Frigl, Prade glede znižanja zemljišnega davka, odprle so se vse zatvornice nemške zgovornosti. Prava povodenj je nastala, kar sram nas je bilo, da se take bedarije slišati morajo v avstrijskem parlamentu. Antisemit Türk, kateri je v svojem uvodu grdo krtačil nemške liberalce ter jim očital, da nikoli srca neso imeli za narod, najmanj pa za kmetijski stan, je vendar še sem ter tja kaj pametnega bil povedal. Pritožbe o propadu poljedeljskega stanu pač neso nič novega; prepričani smo tudi, da po Türkku nasvetovana pot ni prava, zlasti pa da sigurno ne kaže, z nova pregledati in preiskati celo velikansko delo zemljiškega katastra, katero je stalo državo nad 20 milijonov goldinarjev. Pridobitev za posamezne občine sigurno ne bi bila v nobenem razmerju z ogromnimi troški, prouzročenimi po taki reviziji. Nesmo tedaj prijatelji Türkovega nasveta, vendar pa priznavamo, da je bilo poleg množega pretiranega, množega neistinitega, tudi marsikatera resnica v njegovem govoru. Tega tudi Sturm ni zanikal, kateri je svojo stranko hotel braniti proti srditemu napadu naših „montagnardov“. Ali kaj porečemo o deviškem „govoru“ ultranemškega Polaka? Kaj je ta „državnik“ vkup skvasil, otrobe, ki je vezal, in slabe dovtype, s kojimi je naj več persifliral samega sebe — to presega najdrzovitejša domišljija, katere smo kedaj mogli imeti o politični zrelosti nemškega kluba! Še jedna taka seja, in en Polak Oton na skrajni levi, in vsi oni, ki sedaj še dvojijo o nepopisljivi duševni siromašini Knotzove stranke, spokorili se bodo ter spoznali svojo kapitalno zmoto.

Le škoda, da za take harlekinade plačuje avstrijski parlamentarizem s svojim ugledom, in avstrijski davkoplačevalec s svojimi novci. Kajti mejtem, da je gospoda na skrajni levi preobračala svoje kozolce, potekel je dragoceni čas in — niti o Türkovem predmetu še ni sklenena načelna debata, katero dopušča opravični red pri prvem branji!

Omeniti mi je, da se je danes volil odsek 24 članov, kateremu bo le pretresovati načrt zakona o upeljavi posebnih določil za zapuščinske razdelitve pri knetskih posestvih srednje velikosti. Izmed zastopnikov slovenskih pokrajin izvoljena sta v ta imenitni odsek eksc. grof Hohenwart in Miha Vošnjak.

Prihodnja seja je v torek 2. t. m. Na dnevnem redu je poleg današnjih zastankov tudi poročilo imunitetnega odseka o Vošnjakovi pravdi.

Deželni zbor kranjski.

(XIX. seja dne 22. januarja 1886.)

(Konec.)

Začetek popoldanske seje bil je tajej, ker se je obravnavala prošnja deželnih uradnikov in služabnikov. Sklepe smo že priobčili. Dr. Samec poroča o cesti od Žirov do Dolenjega Logatca v imenu gospodarskega odseka in nasvetuje: 1. Cesta od Dolenjega Logatca na Rovte uvrsti se mej okrajne ceste. 2. Deželnemu odboru se naroči, zadobiti temu

sklepu Najvišje potrjenje. 3. Deželnemu odboru se naroča, da upliva na cestni odbor Logaški, da nemudoma začne popravo ceste iz Logatca na Rovte, po izgotovljenih načrtih. 4. V pospeševanje tega dela dovoli se cestnemu odboru Logaškemu deželne podpore 2000 gld., ki je bila že l. 1884 za to cesto dovoljena. 5. V zadevi cestne zveze med Rovtami in Žirovi se naroča deželnemu odboru, da skuša doseči sporazumljenje zaradi sklada za napravo ceste Rovte-Žir po dolini Sori v tem slučaju, ako bode dognano, da ni upanja, da bi se zidala Loška železnica. Vsi predlogi se odobri. Prošnja občine Jezice zaradi uravnavanja Save se s toplim priporočilom izroči deželni vladi. Prošnja, obč. Brezje, Dobberlevo, Čemšenik in Jesenovca, da bi se cesta s Trojane v Čemšenik uvrstila mej okrajne ceste, se ne usliši, prošnja občine Podroške, da bi se oprostila kidanja snega na državni cesti, se izroči vladi v dobrohotno rešitev.

Pri poročilu o cestnih zadevah nasvetuje poslanec Dev da naj se za cesto mej Brezovico in Poljanami dovoli 2000 gld. deželne podpore. Ta nasvet podpiral je poslanec Faber, a ni obveljal. Glede ceste Rakek-Bloška polica-Ribnica in Bloška polica-Dobropolje naprosi se vlada za primerno denarno podporo. Prošnja da bi se del ceste mej Vrbovcem in Podlipo uštel mej okrajne ceste, ni se mogla rešiti in se bode na njo oziralo, kadar se predloži dotični načrt. Gledé prošnji cestnih odborov: Kočevskega, Ribniškega in Laškega, da naj se jim odpišejo dolžni zneski 401 gld. oziroma 372 gld. in 315 gld. predlaga finančni odsek, da se ne uslišijo.

Poslanec Pakiž pa predlaga, da naj se uslišijo. On bode glasoval za podporo, katera se ima dovoliti Kranjskogorskemu okraju, upajoč, da bodo drugi poslanci tudi glasovali za podporo drugim okrajem. Ko je poslanec Faber predlog Pakižev podpiral, se je isti vsprejel.

Poslanec dr. Poklukar poroča potem o škodi, katera je povodenj napravila v Kranjskogorskem okraju in nasvetuje v imenu finančnega odseka, da se dovoli za pokritje izrednih potrebščin okraja Kranjskogorskega 18.000 gld. iz deželnega zaklada za l. 1886, kar zbor odobri.

Poslanec dr. Poklukar poroča potem o prenamejenih močvirskih postavi, katera se z malimi spremembami po nasvetu gospodarskega odseka odobri in potem seja sklene.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 1. marca.

Nemški konservativi se nikakor ne strinjajo v jezikovnih zadevah s Slovani. Da podpirajo slovenske težnje v tem oziru, temu je uzrok samo to, ker bi sicer njih konservativnih načel v **državnem zboru** nikdo ne podpiral. Kako sodijo nemški konservativi o narodnej enakopravnosti, pokazalo se je pri posvetovanjih o potrebščinah za pošte in brzojave v budgetnem odseku. Levičar Plener je predlagal resolucijo, da bi se v nemških krajih na Češkem pri oddaji pošt ne zahtevalo znanje obeh jezikov. Za njegovo resolucijo glasovali so nemški konservativci Lienbacher, Hayden in Kaltenegger. Samo konservativec Kathrein glasoval je s slovan-

skimi poslanci. Plenerjev predlog bil je zavržen samo z enim glasom večine. Ker skoro v vseh nemških krajih na Češkem biva precejšnje število Čehov, je le opravičeno, da morajo poštarji biti večji obeh deželnih jezikov.

Vnanje države.

Še poslednje dni se je nekoliko zakasnilo sklepanje miru mej **Srbijo in Bolgarijo**. Turčija je namreč zahtevala, da bi se poleg miru ustanovili tudi prijateljski odnosi: mej Srbi in Bolgari. Srbska vlada pa ne mara obnoviti diplomatske zveze z Bolgarijo. Odklonila je tedaj turški predlog in zahteva, da se njen predlog vsprejme. H kratu je pa povprašala zastopnike velevlavstij za svet, kaj da mislijo, ali naj obnovi prijateljske odnose z Bolgarijo, ali pa samo sklene mir. Pričakovati je pa, da se tudi v tej stvari kmalu doseže sporazumljenje.

Vojno naidušenje na **Grškem** vidno pojema, zlasti izobraženejši krogi spoznavajo, da ni nobenega upanja, da bi z vojno kaj dosegli. Posebno je pa potrilo Grke poročilo dopisnika „Akropolis“ o položaji na meji. Dopisnik tega Atenskega lista potoval je bil v Milonvas, kateri kraj je prav na turški meji, in opazoval je turške vojne priprave. Cela Elasonska planjava razprostirala se je pred očmi poročevalca in videl je, kaj so vse Turki storili, da zavrnejo vsak napad Grkov in kaj so vse Grki zamudili. Turško vojaštvo vežba se vsak dan, vse hribe in soteske so Turki zavarovali z utrdbami in povsod nastavili topove. Grški poveljnik, podgeneral Sapounakis še ni nikoli ogledal postojanke Milonvaske. Grki stoje več ur proč od meje 5000 mož imajo v Tirnavu in 7000 v Larisi. Pota se sedaj jako slabe. Grki bi morali bresti več ur blato in morali bi narediti še pet mostov, predno bi mogli priti na mejo. Turki pa imajo prav blizu meje 16.500 vojakov pripravljenih z zadostnim topništvom. — Iz Aten se zopet poroča, da odstopi sedanje grško ministerstvo. Najbrž Delyanis samo zato še ni odstopil, ker nikdo v sedanjem resnem položaji ne mara vsprejeti sestave novega ministerstva. — „Nord. Allg. Zeit.“ graja grškega ministerskega predsednika, da je objavil časopisom razgovor z nemškim poslanikom, v katerem mu je poslednji objavil, da bode nova angleška vlada se držala politike Salisburyjeve nasproti Grškej. S takim postopanjem, pravi nemški oficiozni list, bodo grška vlada zgubila vso naklonjenost velevlavstij. — Nedavno smo poročali, da so se bila začela pogajanja mej Grško in Turčijo. Pozneje se je pa stvar dementovala. Cela stvar pa vendar ni bila popoln izmišljena. Turki so res se bili obrnili do grškega poslanika, da naj pove, kaj pravo za pravo Grki želé. To je daló Grkom pogum in zahtevali so precejšen del turškega ozemlja. Začela so se pogajanja. Turki so si pa kmalu premislili. Začeli so premišljevat, če Grkom kaj dadó, bodo Srbi in Črnogorci tudi hoteli kaj imeti in tako bi polagoma razkosali vso evropsko Turčijo. Zategadelj so pretrgali pogajanja.

V **rumunskem** senatu hotel je Zazescu interpelovati zopet o iztiranju nekaterih sedmograjskih Rumunov. Bratiano je pa izjavil, da ta zadeva ne more biti več predmet interpelacije, ampak samo predmet zatožbe proti ministerstvu. Večina senata mu je pritrjevala.

V petek se je v **pruskem** deželnem zboru končalo prvo branje o protipoljskih predlogih. Konservativec Meyer je ostro grajal te predloge in vlado. Konservativec Haugwitz trdil je, da je Mayerjevo postopanje nečuvno, da ta poslanec najpametnejše stori, ako izstopi iz konservativne stranke in pristopi k svobodomiselni. Meyer mu je odvrnil, da je bil vedno konservativen in konservativen ostane. Drugi pa neso konservativni, ampak samo vladni in naznanil je iztop iz konservativne stranke. Ta slu-

Sama je.

Razbravši se iz strašnega osupnenja, katero daje nenadejanim nesrečam videz sanj, razpozna takoj svoj položaj. Dobro je vedela, da so ustavili brod na morskej obali prežeči razbojniki in ti razbojniki mogli so biti samo Zbogarjevci. Sestopivši raz voz in opiraje se na dva človeka, katerih čudna obleka in divja fizijonomija jo je napolnila vselej z grozo, kadar ju je osvetila katera izmed svetilk pod obočji raztresenih, preletela je širne galerije, neizmerno stolbo, gradne gotične sobane, utrjuje se bolj in bolje v strahovitej misli, da je ujetnica v Devini.

Dospevši v sobo, kakor se kaže, njej namenjeno, ostavi jo za trenutje grozno spremstvo svobodno, vrže se proti otvorjenemu oknu, a le morje vidi pred seboj. Daljna luč, zdeča se jej, kakor bi bil oglejski svetilni stolp, blesti sama sredi nočnega ozvezdja. Že se ne dvoji o svojej usodi; bolest jo opoji toliko, da pade na stol.

— V Devini! zakriči: Ivan Zbogar! — A kod je neki sestra?

Le sonorni oboki odgovarjajo nje klikom.

Poslednja beseda, katero je izgovorila, zamirala je v njih globinah kakor slaboten usihajoč

glas. Tonica se prestrašena dvigne ponavlja: Sestra!... z glasom, kakor bi vskliknul človek, kogar trapé mučne sanje, izkušajoč vzdramiti se.

Slepilni jek se ponovi še tužneje. Podoben je poslednjemu vzdihu nasilne smrti. Nesrečna Tonica se jedva vzdržuje po konci; opre se ob velik stečaj pri vhodnih vratih, stoječa pod zrcalno svetilko, osijajočo jo z vso svojo jasnoto. Trepečoč oklene se mrzlega stebra in pritisne nanj s plavajočimi lasmi poluzakriti obraz; čuti, da jo upogiblje teža nje strahu. Zdi se jej, da jo opazuje od daleč nekoliko na hodniki zbranih ljudij, a slabotni nje vid razločuje v zakrivajočej jih senci samo gibanje njih perja na klobuki; a gotovo ne ve, če se ne moti, kar začuje grozen vsklik.

Jeden teh mož je ubežal nazivajoč jo.

Noč se je že zelo zakesnela, ko premore Tonico v drugo nje kruto vzrujanje. Stoprav čez mnogo ur mogli so jo znova osvestili. Začudi se, gledajoč okrog sebe, da tako nežno skrbe za njo. Prenesli so jo v priložnejšo in bolj okrašeno sobo. Ženskih ni v gradi, a strego jej prijaznovidni dečki.

Jeden sam razbojnik želi pod večer dovoljenja, da vstopi ter jej javi načelnikova poročila. Zelo mlad človek je, čegar tužna a nežna in po-

hlevna zvunanost bi jej bila vdihnola na vsakem drugem kraju zaupanje in zanimanje. Pove jej, da so nje ladijo napali samo po zlonosnej fatalnej zmoti, da jej ne vzemo ničesar, kar je njenega; da je ona sama svobodna v Devini, da je vse pripravljeno za nje pot, in da zavisi samo od nje, da ga pospeši ali zakesni, kakor jej hoče zdravje in da dotle more veleovati kakor vladarica vsemu, kar biva v gradi.

— A sestra moja! vsklikne Tonica.

— Sestre, gospodična, odgovori mladenič povesivši oko, vam ne moremo dati nazaj. To je jedini pridržek, kateri moramo prihraniti svoje pokorščini, in ta pogoj nam stavlja celo moč, nezavisna od nas.

— A kdo ga je mogel staviti? vsklikne živahno Tonica. Kdo bi zaprečil, da ne bi se združila s sestro, z menoj ustavljeno, ujeto in sem privedeno? Oh! nobene koristi, nobenega popravka, kakeršne mi ponujate, nehčem, ako jih ne delim z njo!

— Gospodična, pravi mladenič, poklanja se, jaz nisem prijel družega poučila.

Udalji se, ne čakajoč nove prošnje.

(Dalje prih.)

čaj je vzbudil veliko pozornost, kajti Meyer bil je že od 1849 leta odličen pristav konservativne stranke. — V gosposki zbornici začela se v soboto debata o predlogu Dernburgovem, da se podpira vlada v postopanju proti Poljakom, in o predlogu Radzivila, da naj se o tem preide na dnevni red. Prvi se je za Dernburgov predlog oglašil Stolberg-Wernigerode. On zmatra predlog za nekaj protest proti sklepu državnega zbora in za zaupnico vladi. Sicer ni navada kritikovati sklepov drugega parlamenta, a tu gre za nemško-narodne koristi. Energija vlade zasluži le pohvalo. Iztirjanje Poljakov nima niti protikatoliškega niti protisemitskega značaja. Za njim je Dernburg kratko utemeljeval svoj predlog. Potem je zagovarjal Radzivil svoj predlog. On tudi pozna nalogo pruske države in podpiše zahtevo, da mora vsak Poljak nemški znati. To se pa razume samo po sebi in ni treba tega naglašati v zbornici. Z birokratičnimi naredbami se pa ne bode nič doseglo. Legislative naredbe vlade so pa škodljive. Prouzročile bodo vojno stanje mej obema narodoma, ki se bode končalo še le, kadar bodo Poljaki popolnoma uničeni. Poljakom se hočejo vzeti vse pravice. Nadalje osvetljuje govornik, v kakej zvezi je preganjanje Poljakov s kulturnim bojem in obsoja predlogo o naseljevanju Nemcev v poljskih pokrajinah, ki daje jedrnatu narodu prednost pred kruzim. — Poljak Zoltovski vidi nekako zvezo mej porusenjem baltijskih provincij in germanizacijo pruskih vzhodnih pokrajin. Vse to se je dogovorilo pri shodu treh cesarjev v Skiernievicah. Treba je, da se držita notranja in zunanja politika istih načel. Veliko protislovje je pa, če kancelar hoče okrepčati Srbe, Bolgare in Rumeljce, Poljake pa uničiti. Po dolgem pa praznem govoru Kleist-Retzowa, poprijel je besedo nedavno v gosposki zbornici poklicani škof Kopp. Njegov govor bil je jako neodločen. Domo-ljubje ga nagiba, da bi glasoval za vlado, drugi pomisleki ga pa zopet od tega odvrtačejo. Nadeja se, da bode kmalu kulturni boj končan, da tedaj protipoljski predlogi neso v nobeni zvezi s kulturnim bojem. Kot duhovnik je z prizanesljivo postopanje in nadeja se, da vlada ne bo le ničesar predlagala, čemur bi on pritrditi ne mogel. Poljak Koscielski je trdil, da ta zakon, zlasti pa iztirjanje izvirajo iz sovraštva Nemcev proti Slovanom. Tu ne pomaga nobeno prikrivanje, Nemci nečejo, da bi Poljaki živeli. Zavračal je trditve, da Poljaki goje veleizdajske težnje, temveč le narodne interese branijo. Upanja, da kdaj dosežejo samostojnost sicer še neso pokopali, a ne mislijo na nikake ustaje, ampak hočejo samo čakati. Dernburgov predlog je bil vsprejet s 188 proti 13 glasom.

Dopisi.

Iz Celoveca 25. februarja. [Izv. dop.] Na podlagi potrjenih pravil sklical se je po začasnem odboru Ciril-Metodove podružnice za Celovec in okolico v dan 16. februarja t. l. občni zbor, katerega se je udeležilo lepo število udov, da si izvolijo stalni odbor.

Po običajnem pozdravu in navdušenem govoru g. prof. Andr. Einspielerja, volil se je per acclamationem stalni odbor, in sicer: predsednikom g. prof. Andr. Einspieler, blagajnikom trgovec g. B. K. Rossbacher in tajnikom urednik gosp. Fil. Haderlap. Dosedanjemu blagajniku g. Vek. Legatu izrekla se je od strani občnega zbora soglasna zahvala za njegovo marljivo delovanje v začasnem odboru in občni zbor izbral si je v sporazumljenji s slednjim družega blagajnika izključljivo le zaradi tega, da ne dá zopet novega povoda tukajšnjim Velikonemcem k nesramnemu napadanju, kakor so to viteško in prav po nemško-liberalnem starem kopitu že storili v števil. 7. svojih zloglasnih „Freie Stimmen“ zgolj zaradi tega, ker je rodom kranjski Slovenec in so ga staknili kot dopisovalca „Slovenskega Naroda“ ter kot takega odmah počeli z blatom ometavati.

Tukajšnjim Nemcem je to že prirojena navada, da Kranjca nikakor trpeti ne morejo, in ako v slednjem izvahajo še dobrega Slovenca, potem se v umazanih predalih svojih razupitih visoko-nemških listov usedejo nanj, kot na volka, ter ga preganjajo in pitajo z najpodlejšimi izrazi in izmišljotinami na milost in nemilost. Nasproti pa se nemškim Korošcem, ki so na Kranjskem nastanjeni, prav dobro godi.

Hvala Bogu, da temu poštemu kranjskemu Slovincu nemčurji ničesar škodovati ne morejo in naj se še tako zaganjajo vanj ter ga nazivljajo tisočkrat tajnim svetnikom g. prof. Einspielerja, vse to jim nič ne pomaga, prekrstili ga več ne bodo.

Zaradi tega pa smo si izvolili v poslednjem občnem zboru Ciril-Metodove podružnice za blagajnika moža, ki je rodom Korošec, da tako zavežemo jezike našim Pruso-Nemcem, ker vedno čvekajo in godejo ono staro pesen, da v Koroškej ni Sloven-

cev, marveč so le pritepeni in privandrani Kranjci, ki hote tukaj delati slovenščino. S tem činom izfrgali smo jim tedaj iz rok ono nedostojno orožje, s katerim so se postavili proti našemu rojaku iz Kranjske. Resneje kot kedaj namignemo jim z novo izvolitvijo odbora, da ne samo Kranjska, marveč tudi Koroška ima sinove, ki se s ponosom nazivljejo Slovence in za katerimi stoji še ogromno število drugih vrlih koroških sinov, ki nad vse ljubijo svoj materni jezik slovenski, četudi še tega ne kažejo danes tako, kakor bi radi, a čas ni več daleč, ko stopi tudi koroški Slovenec javno na dan, kakor že sedaj okoliščine kažejo. K temu probujenju, se zna, ima pa največ zasluge jedino le naš časnik „Mir“, katerega podpirati bi tedaj morali naši veljaki in narodna društva najizdatneje.

Da preidem k občnemu zboru, omenjam naj pred vsem prof. Einspielerja izvrstni govor o pomenu in potrebi družbe sv. Cirila in Metoda za slovensko stvar v obče, a za koroške Slovence še posebej. Govoru sledilo je v vseh točkah navdušeno odobravanje in vsestransko priznavanje. — Občni zbor podružnice sklenil je dalje tudi, prositi glavno družbo v Ljubljani, naj bi se ona potrudila pridobiti si narodnega odvetnika, ki bi skrbel, da se pri pritožbah o šolskih zadevah po Koroškem do višjih inštantc kaj uspešnega doseže. — Potem sklenilo se je z nazdravom na presvetlega cesarja stv rno zborovanje in bila je potem prosta veselica s petjem in napitnicami. — Dosedaj oglašilo se je pet ustanovnikov in mnogo letnikov. — Tako je sedaj za stalno osnovana podružnica sv. Cirila in Metoda tudi v Celovci v radost in čast tukajšnjim Slovincem in v jezo našim nasprotnikom. — Kakor se čuje, bode se po Koroškem v kratkem času ustanovilo še več podružnic.

Iz Gorice 27. februarja. (Smrt. — Roman iz življenja. — Moč burje) V vrstah naših narodnjakov začela je smrt hudo razsajati. V ponedeljek umrl je po dolgi bolezni gosp. Vinko Černic, učitelj v Št. Petru pri Gorici. Ranjki bil je vrl rodoljub, mož jeklenega značaja, izvrsten učitelj, priljubljen tovariš in priden delavec na narodnem polju. Uredoval je učiteljski list „Šola“, dokler ga ni bolezen silila, da opusti to delo. Zapustil je udovo z nedoraslimi otročiči. Pogreb vršil se je v sredo zjutraj, ker je marsikateri rojak v mestu obžaloval, ker mu je bilo tako zabranjeno, sprejmiti vrlega rodoljuba ali prijatelja k zadnjemu počitku. Pri vsem tem bil je spreved sijajen, udeležili so se gg. nadzornika vitez Klodič in Fr. Vodopivec, mnogo učiteljev in učiteljic iz bližnje in oddaljene okolice in drugih. — Vest o smrti Černičevi prouzročila je po mestu mej prijatelji, znanci ranjkega in drugimi rodoljubi resno potrte, a drugi dan nam pride iz Vipavske doline nova tužna vest: umrl je v Prvačini g. Josip Katnik na svojem posestvu, kamor se je pred nekaterimi tedni preselil. Ranjki znan je bil ne le po naši ožji domovini, temveč tudi zunaj pod imenom „naš Jozel.“ Pokojnik bil je jako blaga duša in najzvestejši sin majke Slave. Prišel je v Gorico kot prost slovenski fant s Koroškega, a s svojo uljudnostjo pridobil si je srca vseh, z marljivostjo pa po večletnem delu toliko premoženja, da je mogel prevzeti na lastni račun gostilno pri „zlatem Križu“. Tam je bilo dolgo časa zbirališče slovenske mladine in slovenske inteligence. A pred štirim leti umrla mu je soproga in od one dobe pričel je hirati on in žalibog tudi gostilna, katero je moral vsled grdih spletek 7. februarja zapustiti, preselivši se na svoje posestvo v Prvačino. Kal smrtne bolezni nosil je ranjki „Jozel“ že davno v sebi, bolehal je dolgo že zaradi vnetja krljaja; kupčeval je tudi z lesom in ker se je zadnje dni, ko je burja hudo razsajala, večkrat vozil iz Prvačine v Gorico, povespešilo je to najhitreje njegovo prerano smrt. Njegov pogreb bil je veličasten ter je kazal, kako priljubljen je bil ranjki. Naj počivata v miru oba rojaka, zemljica jima bodi lahka! Roman: V vasi pri Vidmi živel je na svojem gradiču neki grof s svojo soprogo. Mlada in krasna je bila grofinja, mlad in lep tudi gospod grof, a še mlajši in lepši neki „doctor juris“, kateri si je isto vasio zbral v namen svojega začasnega bivanja. V hiši gospoda grofa bila je bogatija, a — vidi se vsaj — zadovoljstva ni bilo. To je prvo poglavje romana, drugo poglavje preidemo radi pomanjkanja prostora in ker premalo poznamo razmere v Furlaniji. — Zadnje poglavje vršilo se je v petek ob 10. uri v Gorici pri „treh kronah“. Tam bivala sta že nekaj duij mlad gospod in mlada

gospa, po njiinem izreku soproga in soproga. Imenovanega dne pride pa n-ki italijanski grof v gostilno, trka na duri, katere se odpro, in ven stopi krasni in mladi „doctor juris“. Potem se čuje strel, krik, prikaže se tudi doktorjeva „soproga“, zopet strel in krik. Gospod grof je šestkrat ustrelil na označeni osebi, gospo grofinjo je ranil pa ne navarno — v desne prsi in levo roko, dočim je „doctorja juris“ dvakrat zgrešil, tretjkrat je bil pa zadet, toda krogla prišla je od zadej, odskočivši od tal v hrbet, pretrgala mu je obleko ter ga močno udarila, da je hrbtišče zateklo. Nesrečnega grofa zaprla je odnija, grofinja leži bolna v gostilni, spremljevalec njen je pa srečno pete odnesel. V obče je že znana moč Vipavske burje. V tem tednu pokazala je zopet, kako malo truda jo stane, da prevrže voz. Pod Črničami peljal je mlad fant voz stelje, kar h kratu se upre vanj burja ter ga prevrže; mladi fant je prišel tako nesrečno pod voz, da je v malo trenotkih svojo dušo izdihnil.

Domače stvari.

— (Imenovan) je okrajni sodnik v Žužemberku, gosp. Škerl, substitutom državnega pravdnika v Rudolfovem.

— (F. M. L. baron Reinländer), sedaj divizionar v Ljubljani, imenovan bode kornim poveljnikom v Brnu, namesto umrlega F. M. L. pl. Stubenraucha.

— (Živinozdravnikom) je 27. dne t. m. bl na Dunaji diplomovan g. Janko Murko, Slovenec s Štajerskega.

— (Št. Jakobskotrnska podružnica „družbe sv. Cirila in Metoda“) ustanovila se je včeraj. Na poziv gospoda kaplana Antona Žlogarja zbralo se je bilo ob 6. uri zvečer v prostorih katoliškega društva okoli trideset oseb. Mej njimi bila sta kot zastopnika družbenega odbora gg. dr. Jos. Vošnjak in Ivan Hribar. Navzočne pozdravil je sklicatelj zbora gosp. A. Žlogar ter je ob jednom v obširnejšem govoru razložil pomen in imenitnost „družbe sv. Cirila in Metoda“. Povabil je vse navzočne, naj mej svojimi prijatelji in znanci marljivo pridobivajo članov za podružnico, katera se ima ustanoviti, ter konečno predlagal, da se za predsednika zborovanju izvoli g. dr. Josip Vošnjak. — Ko je zbor temu odobrava je potrdil, prečital je kaplan g. Karlin družbena in podružnična pravila, katera poslednja so bila vsprejeta brez vse spremembe. Ko je na to družbeni pooblaščenec g. A. Žlogar naznanil, da so pristopili podružnici že štirje ustanovniki, 33 letnikov in izdatno število podpornikov, volil se je začasni odbor. Člani istega so: dr. Fr. Papež, predsednik; Ant. Žlogar, blagajnik in J. Karlin, zapisovalec; namestniki njihovi pa: A. Žumer, Vinko Šarabon in Drag. Lahajnar. Šentjakobskotrnska podružnica je druga v Ljubljani; nadejamo se, da se ustanovi v kratkem tudi tretja na Šentpeterskem predmestju.

— (Dnevni red javni seji Ljubljanskega mestnega odbora) v torek 2. dan marca 1886. leta ob 6. uri zvečer v mestni dvorani: 1. Naznanilo prvosedstva. 2. Personalnega in pravnega odseka poročilo o izboru dveh članov mestnega odbora: a) v naborni komisijon za novačenje dne 8. in 9. marca letos; b) v komisijon za odmero vojniške takse. 3. Finančnega odseka poročilo: a) o razpisu ofertne obravnave za gradnje vojašnice; b) o prodaji mestnega zemljišča poleg prisilne delavnice; c) o prošnji tukajšnjega društva „ljudska kuhinja“ za podporo. 4. Stavbinskega odseka poročilo o popravu ceste na Grad za Orlovim posestvom. 5. Šolskega odseka poročilo: a) o dotacijonskih računih II. mestne deške, nunske in mestne dekliške ljudske šole za šolsko leto 1884/5; b) o nakazilu nagrad za I. polovico tekočega šolskega leta voditeljema in učiteljem obrtnih pripravljalnih šol. 6. Poročilo odseka za olupšavo mesta: a) o napravi nove altane pred Tivolskim gradom; b) o napravi nove ograje nad stopnicami pred Tivolskim gradom. — Potem tajna seja.

— (Poročil) se je danes dopoldne ob polu dvanajstih v cerkvi sv. Duha nad Planino gospod Anton Možek, rentier in rezervni častnik, z gospico Mici Goršičevo, hčerjo znanega stavitelja orgelj v Ljubljani.

— (Pri c. kr. upravnem sodišči na Dunaji) je bila dne 25. februarja obravnava o pritožbi podobčine Veliko Ubeljsko proti razsodbi deželne odbora iz dne 3. jan. 1885 zaradi raz-

delitve občinske ceste „Strane-Tri biše“. Deželni odbor zastopal je pri tej obravnavi deželni odbornik g. Oton Detela, podobitno Veliko Ubelsko pa Dunajski odvetnik dr. Sežun. — Upravno sodišče je razsodbi deželnega odbora pritrnilo ter pritožbo podobitno Veliko Ubelsko kot neopravičeno zavrglo.

— (Ženitnina — brez poroke.) Včeraj zvečer prišel je v tukajšnju farno cerkev ženin z nevesto in obilimi svati k poroki. Došli duhovni gospod pa ženina in neveste ni hotel poročiti, ker ženin zaradi pijanosti ni bil pri polni zavesti, katere je neobhodno potreba pri toli važnem sv. zakramentu in pri izgovoru kratke, a usodepolne besedice „da“. Silno razjarjeni ženin mahne jo na to kljubo tej nepriliki s svati in z nevesto naravnost v gostilno sredi mesta stoječo, kjer je bilo že vse pripravljeno za ženitnino. Jeli so in pili, dobre volje so bili, in kakor zatrjujejo verodostojni hišni prebivalci, celo plesali so veseli svatje. Le žalostnej nevesti to brezporočno ženitninsko veselje ni bilo kaj po godu. Danes rano v jutro pa se je napotila sva-tovščina zopet v cerkev, kjer je dotični duhovnik ob 5. uri brez ugovora in radovoljno poročil treznega ženina z njegovo nevesto.

— (Za lovce.) Gosp. L. ustrelil je včeraj v lovu občine Devica Marija v Polji pod Ljubljano kljunača (sluko). Da so se kljunači tako rano prikazali, je baje znamenje zgodnje spomladi.

— (Prva gorenjska kmetijska posojilnica v Podbrezji) imela bode v torek 9. marca ob 2. popoldne v svoji uradnici št. 13 v Podbrezji prvi redni občni zbor, h kateremu se vsi člani ujudno vabijo. Dnevni red obsegal bode: 1. Poročilo ravnateljstva. 2. Poročilo in nasveti nadzorstva. 3. Volitev nadzorstva v zmislu §. 31. za-družnih pravil. 4. Razni predlogi.

Ravnateljstvo.

— (Delavsko podporno društvo) pod pokroviteljstvom Nj. Vis. cesarjeviča Rudolfa, vabi na veselico s plesom, katera bode v nedeljo, 7. marca 1886. v dvorani Slovenske čitalnice (Monte verde). Program veselice. 1. Dav. Jenko: „Naprej“, vojaški orkester. 2. A. Förster: „Sokolska“, poje društveni zbor. 3. S. Gregorič: „Velikonočna“, deklamuje gospa Polić Muha. 4. V. Lisinski: „Mor-narska“, poje mali zbor. 5. I. F. Umlauf: „Kon-certna fantazija“ za citre, svira g. Franjo Hostnik. 6. S. Gregorič: „Dražba“, deklamuje gospica M. Verdeljska. 7. I. Purgarell: „Nazaj v planinski raj“, samospjev, poje gospica A. Pianova. 8. I. pl. Zajc: „Živila Hrvatska“, poje društveni zbor. Po izvrše-nem programu začne ples. Pri plesu gode vojaški orkester pešpolka car Aleksander III. Čisti prihod je namenjen denarnici žensk. oddelka. Začetek točno ob 8. uri zvečer. Ustopnina je 50 novcev za osobo. Opazka: Ustop je dovoljen le družabnikom, dru-žabnicam in povabljenim. Obiskovalci so naprošeni, da pridejo v praznične, ako le mogoče, črnej ob-leki. — Gospem in gospicam je dovoljeno priti tudi v raznih narodnih nošah. Odbor ženskega oddelka.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Dunaj 1. marca. Pri žrebanji sreček iz 1864 l. zadela glavni dobiček serija 510 štev. 12.

Sofija 1. marca. Ker je premirje do-teklo in ker Srbi na bolgarski meji demonst-rujejo, zaukazala je bolgarska vlada, da mora vzhodnorumelijska vojska v Sofijo, kamor se povrne knez, da potem odide na mejo. Vest, da je evropsko brodovje v grškem morji od-plulo, se zanikava. Govorice o ministerski krizi sedaj neosnovane.

Budimpešta 1. marca. Pod streho re-dutnega poslopja je začelo po noči goret. Ve-lika množica, katere so bile redutne dvorane polne, odšla je v vzglednem redu. Nobene ne-sreče.

Manchester 1. marca. Včeraj popo-ludne zbralo se je veliko ljudij, ki nima jo dela. Pobjali so okna in razsajali. Policija napra-vila red. Več oseb zaprtih.

Berolin 28. februarja. (Oficijalno.) Na poslednjem dvorskem balu padel je cesar in se udaril na levem kolku. Kontuzija ni znatna, vender treba za nekaj časa miru.

Razne vesti.

* (Najstarši mož umrl.) Iz Detroita (Mi-chigan) se poroča: Mr. Datte, isti zamorec, ki se

je zmatral dosedaj za najstarejšega moža na vesoljnem svetu, umrl je nedavno tukaj v svoj 122. rojstni dan. Čestitljivega starčka spremilo je k večnemu po-čitku 138 potomcev.

* (Kitajsko.) Guvernér na otoku Formozi dobil je od svoje vlade povabilo, naj pride v Pe-king, da mu bodo glavo odsekali.

prinaša v 5. številki sledečo vsebino: Jovan Su-botič. (S podobo.) — Angelj smrti. Pesem. Fr. Ge-strin. — Janez Solnce. Zgodovinska novela. Spisal dr. Ivan Tavčar. (Dalje.) — Drobne povesti. Češki spisal Svatopluk Čech. Poslovenil Alfonz Pirec. III. Zastavljeni značaj. — Maloruske narodne pesni. I. Kozak. II. Govorica. — Dr. Volk Kusy. (S po-dobo.) — Književna izvestja. Knjigi „Matice Slo-venske“ za leto 1885. Andrej Fekonja. — Namen und schwinden der Slaven. Von Karl Sicha, be-neficiat in Eggenberg, emer. dech. und pfarrer. Laibach 1886. (Dalje.) — Hrvaški spomini. Spisal J. Trdina. (Dalje.) — Sedanji odlomek v zgodovini novega Balkana. Piše — o. — Naše slike: Sv. Ljudmila. — Pogled po slovanskem svetu. Slovenske džeze. Ostali slovanski svet. — „Slovan“ velja za vse leto 4 gld. 60 kr., za polu leta 2 gld. 30 kr., za četrt leta 1 gld. 15 kr.

Mnogoletna opazovanja. Proti slabosti želodeca in pomanjkanju slasti do jedij, sploh pri vseh želodčnih boleznih se pristni Moll-ovi „Seidlitz-praški“ zelo odlikujejo od drugih sredstev, s svojim prebavljenjem pospešujo in želodec okrepujočim uplivom. Cena škateljci 1 gld. Po poštnem povzetju razpošilja jih vsak dan A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj vedno izrečno Moll-ove preparate z njega varstveno znamko in podpisom. 3 (20—2)

Tuji:

28. februarja.

Pri stenu: Frizzi z Dunaja. — pl. West iz Trsta. — Rosavi z Dunaja. — Kraus iz Hrvatskega. — Epp-stein z Dunaja. Pri stenu: Schulhof, Renker z Dunaja. — Strohbach iz Grada. — Montanelli iz Gorice. — Lortzing z Dunaja. — Esler iz Budimpešte.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opa-zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem-peratura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
27. febr.	7. zjutraj	737.87 mm.	— 7.0° C	brezv.	megla	0.00 mm.
	2. pop.	737.04 mm.	0.4° C	sl. szh.	jas.	
	9. zvečer	738.10 mm.	— 1.2° C	sl. szh.	obl.	
28. febr.	7. zjutraj	737.27 mm.	— 0.8° C	sl. vzh.	obl.	0.00 mm.
	2. pop.	734.85 mm.	1.4° C	sl. jvz.	obl.	
	9. zvečer	735.25 mm.	— 1.0° C	sl. jvz.	obl.	

Srednja temperatura — 2.6° in 0.1°, za 3.9° in 1.5° pod normalom

Dunajska borza

dné 1. marca t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	85 gld. 75	kr.
Srebrna renta	85	85
Zlata renta	113	60
5% marčna renta	102	20
Akcije narodne banke	874	—
Kreditne akcije	294	30
London	126	10
Srebro	—	—
Napol	10	01 1/2
C. kr. cekini	5	95
Nemške marke	61	7
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	128
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	—
Ogrska zlata renta 4%	104	95
5% papirna renta 5%	95	70
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	—
Dunava r. g. srečke 5%	100 gld.	116
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	126	50
Prior. oblig. E. izabeteine zapad. železnice	117	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	108	25
Kreditne srečke	100 gld.	178
Rudolfove srečke	10	19
Akcije anglo-avstr. banke	120	118
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	206	50

Trgovski pomočnik,

izurjen v prodaji specerijskega in manufakturnega blaga, krepek prodajalec, vsprejme se takoj z dobrimi pogoji v službo.

J. Müller sen.,
v Zagorji za Sajo.

100—140 oral
lepega bukovega pragozda,

ki se vkupe drži, prodaja se takoj za sekanje. — Kaj več se izve pri

Fran Tieber-ji v Laškem trgu.

Učenca

iz boljše hiše, ne pod 14 let star, ki zna slovenski in nemški, vsprejme takoj trgovce z mešanim blagom L. Schwen-tner na Vranskem pri Celji.

Št. 2213.

(18—1)

(116—2)

Razglas.

Za prihodnji sv. Jurija rok, to je za 24. dan aprila 1886, odda mestni magistrat v mesnici na Poljanskem nasipu na voglu ležečo **prodajalnico** in vsprejme ustne ali pismene ponudbe do vštete ga **11. dne meseca marca 1886** v navadnih uradnih urah.

Mestni magistrat Ljubljanski,
dne 26. februarja 1886.

Župan: Grasselli.

RESTAVRACIJA NA POŠTI,

tik žel. postaje v Litiji,
otvori se v nedeljo 7. marca t. l.

P. n. občinstvo najljubdeje vabi
(115—1) **L. Treo.**

Posebna vabila se ne bodo izdajala.

Št. 1015.

(117—2)

Razglas.

Za sv. Jurija rok 1886. leta odda mestni magistrat v poslopji meščanske bolnice v Ljubljani (v kresiji) **dve prodajalnici**, in sicer jedno ležečo proti šolskemu drevoredu, drugo pa ležečo na voglu Lingerjevih ulic in vsprejme ustne ali pismene ponudbe v navadnih uradnih urah do vštete ga **11. dne meseca marca 1886**.

Mestni magistrat Ljubljanski,
dne 26. februarja 1885.

Župan: Grasselli.

Razpis službe.

Podpisano županstvo vsprejme v službo moža, ne čez 40 let starega in z dobrimi spričali, kot **občinskega čuvara**, oziroma **pisarja**, z letno plačo 350 goldinarjev.

Pogoji so: popolno znanje slovenskega in nemškega jezika v govoru in pisavi in neomadeževano življenje.

Odsluženi orožniki (žendarmi) ali tudi vojaki imajo prednost.

Ponudbe, podprte z rojstnim listom, spričalom o npravnosti in drugimi spričali, doposlati so do **10. marca 1886** na

(112—2) **županstvo v Spodnji Šiški.**

Spodnja Šiška, dné 25. februarja 1886.

Anchor parobrodna linija

iz Trsta v New-York naravnost.

Odhod v 1. in 15. dan vsakega meseca.

Veliki prvorazredni parniki te svetovnoznane v Avstriji jedino koncesijonirane linije vsprejemajo potnike po naj-nizjih cenah in z najboljšo postrežbo.

Potniki naj se obrnejo na **Gergolet & Po-gliaco**, glavne agente, **Via del' Arsenal 5tev. 2 v Trstu.**

Dobivajo se tudi vožni listki za vsa mesta Zjednje-nih držav po najnižjih cenah. (32—18)

Cvet zoper trganje

po dr. Mallén a 50 kr.,

zoper protin ter revmatizem, trganje po udih, boleline v križi ter živcih, otekline, otrple živce in kite itd. V svojem učinku je nepresegljiv in hitro ter radikalno zdravil, kar dokazuje na stotine priznanih iz najrazličnejših krogov.

Prodaja (C46—18)

LEKARNA TRNKOCZY

zraven rotovža v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan po pošti.

Velika partija 1 (788—135)

ostankov sukna

(po 3—4 metre), v vseh barvah, za polno možko obleko, pošilja po poštnem povzetju, ostank po 5 gld.

Storch v Brnu.

Ako bi se blago ne dopadalo, se more zamenjati. Uzorci proti pošiljatelj marke za 10 kr.